

An open antique book with aged, yellowed pages is the central focus. A golden square frame with intricate, embossed designs is placed on the pages. The background is dark, making the book and the golden frame stand out. The overall mood is historical and scholarly.

Gastone Ventura

**ΟΙ ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΪ
ΤΥΠΟΙ**
Misraim & Memphis

Μετάφραση: Π. Λιβιεράτος ©

Gastone Ventura

«Οι Τεκτονικοί Τύποι Μισραΐμ και Μέμφις»

(c) 2013 Παναγιώτης Λιβιεράτος

Μετάφραση: Παναγιώτης Λιβιεράτος

e-mail: plivieratos@live.com

«Με την επιφύλαξη παντός δικαιώματος του μεταφραστή».

Το παρόν δεν πωλείται.

Διατίθεται δωρεάν

www.misraimmemphis.com.gr

Π ε ρ ι ε χ ό μ ε ν α

	Σελίδα
Πρόλογος	3
Εισαγωγή	16
<i>Μέρος 1^ο</i>	<i>Ο Τεκτονικός Τύπος Μισραΐμ Seu Aegypti</i>
Κεφ I	Ο Τύπος Μισραΐμ στη Γαλλία 20
Κεφ II	Τα Arcana Arcanorum 30
Κεφ III	Οι ιστορικές πηγές του Μισραΐμ 41
Κεφ IV	Ο Τύπος Μισραΐμ μετά τους Bédarride στην Ιταλία και τη Γαλλία 53
<i>Μέρος 2^ο</i>	<i>Ο Αρχαίος και Αρχέγονος Ανατολικός Τύπος Μέμφις</i>
Κεφ I	Ο Etienne Marconis de Nègre και ο Τύπος Μέμφις 60
Κεφ II	Οι Πυραμίδες της Menfi 70
Κεφ III	Από τις Πυραμίδες στη Γνωστική Εκκλησία 89
Κεφ IV	Ο Ιταλικός Φιλοσοφικός Τύπος και ο Τύπος Μέμφις του Παλέρμο 105
<i>Μέρος 3^ο</i>	<i>Μέμφις και Μισραΐμ μετά τον τελευταίο Παγκόσμιο Πόλεμο</i>
Κεφ I	Από τη Γνωστική Εκκλησία στον Αθεϊσμό; 121
Κεφ II	Παλέρμο και Μιλάνο 130
Κεφ III	Το Κυρίαρχο Μεγάλο Θυσιαστήριο της Αδριατικής 139
Ε π ί λ ο γ ο ς	152
Βιβλιογραφία	157
Λίγα λόγια για το συγγραφέα	160

Πρόλογος

Το βιβλίο αυτό περιγράφει με τον πλέον αυστηρό ιστορικό τρόπο τα γεγονότα που σηματοδότησαν την εμφάνιση των Τύπων Misraim και Memphis στο διεθνές Τεκτονικό στερέωμα και την πορεία τους έως σήμερα.

Δυστυχώς, όπως είναι γνωστό, ο Τεκτονισμός, αν και συνέχεια των Αρχαίων μυστηρίων, χρησιμοποιήθηκε από την πρώτη στιγμή της δημιουργίας του (στη σύγχρονη εποχή), για σκοπούς αλλότριους της πραγματικής αποστολής του. Αποστολής του που είναι η επάνοδος του Ανθρώπου στην αρχέγονη πνευματικότητα, η λύτρωσή του από τα δεσμά των ελαττωμάτων του και η ανάδειξη των αξιών εκείνων που θα του επιτρέψουν να γίνει Κύριος και Βασιλέας του εαυτού του, κύτταρο μιάς κοινωνίας που αναζητά απεγνωσμένα την έξοδό της από τα δεσμά που οι εγωϊστικές και ανταγωνιστικές επιλογές της δημιούργησαν.

Όλοι οι Τεκτονικοί Τύποι που πέρασαν από την ανθρωπότητα, (πάνω από 20) συνετέλεσαν τα μέγιστα σε αυτό το έργο. Όμως οι περισσότερες εφαρμογές τους αλλοιώθηκαν και χρησιμοποιήθηκαν για την προσωπική φιλοδοξία των συμμετεχόντων, αντί για τους σκοπούς για τους οποίους φτιάχτηκαν. Δεν γλύτωσαν από αυτές τις απόπειρες και οι πολύ Παραδοσιακοί Τύποι Misraim και Memphis. Ευτυχώς, όπως στο βιβλίο αυτό περιγράφεται, η σπίθα έμεινε αναμμένη. Και εξακολουθεί και σήμερα να φωτίζει, να εμπνέει και να δημιουργεί ελπίδα.

Παράλληλα με την επιμελέστατη και ακριβή ιστορική καταγραφή την οποία μας παρουσιάζει ο συγγραφέας, θεωρώ επιβεβλημένο να παραθέσω ορισμένα επεξηγηματικά στοιχεία, παράλληλα με τα γεγονότα, τα οποία θα βοηθήσουν τον αναγνώστη να σχηματίσει μία ολοκληρωμένη εικόνα της φιλοσοφίας αυτών των δύο Τεκτονικών Τύπων. Επεξηγηματικά στοιχεία, τα οποία είναι απαραίτητα για την κατανόηση των λόγων που αυτοί οι δύο Τύποι, μετά από πολλά χρόνια ταλαιπωριών, έφτασαν να λειτουργούν, αυθεντικά, σε πείσμα πολλών και να έχουν κερδίσει το σεβασμό όλων των Τεκτονικών κύκλων διεθνώς.

Ο Αρχαίος και Αρχέγονος Ανατολικός Τύπος των Misraim-Memphis γεννήθηκε από τη συγχώνευση του Τύπου Misraim ή Αιγυπτιακού και του Τύπου Memphis ή Ανατολικού, διατηρώντας την αυθεντική τους φυσιογνωμία.

Οι διαθέσιμες ιστορικές πληροφορίες για τους δύο αυτούς πολύ σημαντικούς και Εσωτερικούς Τεκτονικούς Τύπους είναι αποσπασματικές.

Τα μέσα για την καταγραφή ιστορικών δεδομένων των δύο περασμένων αιώνων απείχαν πολύ από τα σημερινά.

Επιπλέον δε στο γεγονός αυτό συνέβαλαν οι ιστορικές συνθήκες που επικράτησαν κατά τον 19^ο αιώνα και η διαίρεση της τότε Ιταλίας σε κρατίδια. Σε όλα αυτά ήλθαν να προστεθούν οι διαμάχες του Τεκτονισμού με την πολιτική εξουσία, αλλά και οι έριδες με εκείνες τις Τεκτονικές δυνάμεις που στο μεταξύ είχαν «εξελιχθεί» σε λέσχες οικονομικής συναλλαγής και κοινωνικών και πολιτικών συμφερόντων.

Αυτές οι τελευταίες δεν σταμάτησαν δυστυχώς καθόλου να προσπαθούν να απορροφήσουν αυτούς τους δύο Τύπους, όχι για να διδάξουν κάτι καλύτερο ή έστω διαφορετικό, αλλά για να μπορέσουν να παρουσιάσουν ότι ανακτούν τη χαμένη τους παραδοσιακή αυθεντικότητα, την απώλεια της οποίας οι ίδιοι είχαν προκαλέσει.

Και αυτό εξαιτίας του ότι τα χαρακτηριστικά και του Μισραΐμ και του Μέμφις αποτελούσαν εγγύηση παραδοσιακότητας και πόλο έλξης σημαντικών προσωπικοτήτων από το χώρο του εσωτερισμού.

Δυστυχώς, οι προσπάθειες αυτές απορρόφησής τους, τις πιο πολλές φορές (όχι όλες) πέτυχαν, με αποτέλεσμα την αλλοίωση της φυσιογνωμίας τους. Αλλοίωση η οποία συνοδεύθηκε από αλλαγή των Τυπικών και του τρόπου λειτουργίας τους.

Ο Τύπος Μισραΐμ

Τα πρώτα στοιχεία που γνωρίζουμε για τον Τύπο Μισραΐμ μάς βεβαιώνουν ότι λειτουργούσε στη νήσο Ζάκυνθος το 1782. Εκείνη βεβαίως την εποχή η Ζάκυνθος ήταν κάτω από τη Γαληνοτάτη Δημοκρατία της Βενετίας.

Στοιχεία για την προέλευσή του έχουμε από τον Marco ή Marc Bédarride, ο οποίος μνήθηκε από τον πατέρα του Gad Bédarride ο οποίος με τη σειρά του μνήθηκε από το σοφό Πατριάρχη Ananiah, στα μισά του 18^{ου} αιώνα, αυτός δε από παλαιότερους κ.ο.κ.

Ο Marc Bédarride είναι και ο συγγραφέας του βιβλίου «De l'Ordre Maçonnique de Misraim, depuis sa création jusqu'à nos jours, de son antiquité, de ses luttes et de ses progrès» 2 τόμοι, Παρίσι 1845 (Σ.τ.Μ.: «περί του Τύπου Μισραΐμ, από τη δημιουργία του έως σήμερα, της αρχαιότητάς του, των αγώνων του, και της προόδου του»), στο οποίο εξιστορεί την προέλευση και τη φυσιογνωμία του Τύπου. Το βιβλίο ξεκινά με την εξής εισαγωγή: «ο Τεκτονισμός του Μισραΐμ, δεν είναι ένας ανθρώπινος

θεσμός, όπως τον φαντάζονται πάρα πολλοί. Αρκεί να μνηθεί κανείς σε αυτόν και να τον μελετήσει, για να αναγνωρίσει σύντομα ότι αυτός, δεν μπορεί να είναι παρά έργο του Παντοδύναμου»

Το 1801, χάρις στις προσπάθειες του Filalete Abraham (*βαρώνος Tassone di Modena*), ο Τύπος Μισραΐμ αναβίωσε στη Βενετία και διαδόθηκε αμέσως στην υπόλοιπη Ιταλία και τη Γαλλία.

Από τα αναφερόμενα στο βιβλίο του Marc Bédarride προκύπτει ότι ένα μεγάλο μέρος των βαθμών του Ιλλουμινιατικού Τύπου, Τυπικά, κεραμώσεις κλπ., προέρχονται από τον Τύπο Μισραΐμ.

Μετά την εμφάνισή του Τύπου στη Γαλλία, ο Jean Marie Ragon υπήρξε ο πρώτος ο οποίος προσπάθησε και πέτυχε την «απορρόφησή» του από τη Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας (*GoDF*), «απορρόφηση» η οποία ήταν καταστροφική, ευτυχώς προσωρινά.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, το 1889 ο Henri Chailloux, τότε Γραμματέας του Τάγματος, διακήρυξε τον «μετασχηματισμό» των Τυπικών και την «εκδημοκρατικοποίηση» των λειτουργιών του Τάγματος, απαρνούμενος παράλληλα τον Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων..., με δηλώσεις του οι οποίες αποτελούν όνειδος για τον Τεκτονισμό, τον ίδιο και τους συνεργάτες του.

Είναι ευκαιρία να τονίσουμε ότι «αυθεντικό Τυπικό» και «Τεκτονισμός» είναι δύο έννοιες ταυτόσημες. Συμμετοχή στον Τεκτονισμό σημαίνει συμμετοχή στο Τυπικό. Το Τυπικό (*Ritual*) που διαδραματίζεται μέσω ενός Τύπου (*Rite*), επιτελεί μία ύψιστη λειτουργία της οποίας τίποτα δεν φαίνεται, ούτε ακούγεται. Η αυστηρότατη τήρηση του Τυπικού είναι μονόδρομος. Αποτελεί τον ουσιαστικό σκοπό μιας Τεκτονικής συνεδρίας, μέσω της οποίας, τα παρευρισκόμενα μέλη, με τη θέλησή τους, συμμετέχουν στη σύνδεση, ομαδικά, με την ενεργειακή οντότητα που αποκαλείται «Εγρηγορός¹» και το οποίο διατηρούν εν ισχύ με την παρουσία τους, και το οποίο με τη σειρά του, αμφίδρομα, τροφοδοτεί τα μέλη με την Ισχύ του. Γι' αυτό το λόγο, κάθε προσπάθεια να καταλάβει κανείς ή να εξηγήσει την τελετουργία μόνον συγκινησιακά ή ορθολογιστικά, είναι καταδικασμένη προκαταβολικά σε αποτυχία. Η Τελετουργία δεν είναι παρά ο «μεταφραστής» της ενέργειας του Τύπου στο ανθρώπινο Ον.

¹ «Εγρηγορός». Συλλογική ψυχή του Οργανισμού στον οποίο αναφέρεται. Η ταυτότητα του Μυητικού Οργανισμού στον αόρατο κόσμο.

Γίνεται λοιπόν κατανοητό ότι «μετασηματισμός» των Τυπικών ενός Τεκτονικού Τύπου σημαίνει ακύρωση της μνητικής του δύναμης. Ο μετασηματισμός αυτός πραγματοποιούταν για να γίνει το Τάγμα πιο «προσβάσιμο» και πιο «κοινωνικά αποδεκτό». Και φυσικά ακύρωνε ουσιαστικά το Τεκτονικό έργο, μετατρέποντάς το σε μία απλή συνεδρίαση με κάποιο συγκινησιακό περιεχόμενο στην καλύτερη περίπτωση. Ο Τύπος Μισραΐμ (όπως και ο Μέμφις) πίστευε και πιστεύει ότι η κοινωνία είναι που οφείλει να προσαρμοσθεί στις αρχές της Παραδοσιακότητας και της Μύησης, και όχι η Μύηση να προσαρμοσθεί στην κοινωνία.

Ο Τέκτων οφείλει να μετασηματίσει τον εαυτόν του, προκειμένου να επηρεάσει το άμεσο περιβάλλον του. Με το μετασηματισμό κάθε ανθρώπου ξεχωριστά, με τη βελτίωση κάθε κυττάρου, βελτιώνεται το σώμα της ανθρωπότητας.

Από την άλλη πλευρά, ο «εκδημοκρατισμός» που επιδιώχθηκε, συμπλήρωσε δυστυχώς την καταστροφική πορεία που είχαν πάρει τα πράγματα. Η Δημοκρατία είναι το απαραίτητο στοιχείο της πολιτικής και κοινωνικής ζωής του πολιτισμένου ανθρώπου. Είναι το στοιχείο εκείνο που εξασφαλίζει, έστω και με αδυναμίες ή ελλείψεις, την ισότητα ευκαιριών στα μέλη της κοινωνίας, την πρόσβαση στις αποφάσεις και την αποφυγή αδικιών. Η Μύηση όμως δεν είναι ούτε κοινωνικό ούτε πολιτικό γεγονός. Είναι πορεία προς το Φως. Ο μνημένος αλλάζει τη συνειδητότητά του. Μεταβάλλεται. Γνωρίζει και αντιλαμβάνεται πράγματα τα οποία δεν είναι δυνατόν να αντιληφθεί ένας λιγότερο έμπειρος. Είναι απολύτως αδύνατον ένας πνευματικός οργανισμός όπως ο παραδοσιακός Τεκτονισμός, να επιλέγει με εκλογές τους αξιωματούχους του. Η αναπόφευκτη συναλλαγή και ο παρασκηνιακός φατριασμός, που θα συνοδεύσουν τις εκλογικές διαδικασίες, θα αποτελειώσουν ακόμη και τα τελευταία ψήγματα πνευματικού προσανατολισμού.

Δυστυχώς αυτή η δημοφιλής «Δημοκρατία» ευθύνεται ακόμη και σήμερα για την πορεία πολλών Τεκτονικών Ταγμάτων που «εξελίχθηκαν» σε λέσχες φίλων, όπου εισέρχονται όλοι αδιακρίτως, είτε ενδιαφέρονται για αυτοβελτίωση είτε όχι, ακόμη και άθεοι, προκειμένου η ποιότητα να αντικατασταθεί από την ποσότητα. Ποσότητα η οποία είναι απαραίτητη για τη δημιουργία Δύναμης.

Κι όμως! Τεκτονισμός σημαίνει απάρνηση της δύναμης που προκαλεί ο εγωϊσμός, προκειμένου να αναδυθεί η εσωτερική εκείνη δύναμη που προκύπτει από το «κατ'εικόνα και ομοίωσιν». Ο εγωϊσμός διαιρεί τους ανθρώπους. Η ταπεινότητα τους ενώνει.

Όλα αυτά γινόντουσαν εκείνη την εποχή (*δυστυχώς γίνονται και σήμερα σε ορισμένα Τάγματα*), προκειμένου ο Τεκτονισμός να πάρει τη μορφή μιάς οργάνωσης στην οποία θα μπορούσε να εισέλθει ο οποιοσδήποτε, αλλά για να αυξηθεί ο εγωϊσμός και η ματαιοδοξία των μελών. Καμία μέριμνα για το εάν ενδιαφερόντουσαν για απαντήσεις στα προαιώνια ερωτήματα «Ποιός είμαι, Από πού έρχομαι, Πού πηγαίνω». Και αυτό, όχι από διάθεση απόδοσης ευκαιρίας σε όλους, αλλά προκειμένου να εξυπηρετηθούν ιδιοτελείς βλέψεις. Με την εισαγωγή πολλών μελών (από τους οποίους οι περισσότεροι διόλου δεν ενδιαφερόντουσαν για Τεκτονικό έργο) αυξανόταν η δύναμη των διοικούντων.

Κι'όμως, ο ιστορικός και μελετητής του Τεκτονισμού Albert Lantoinne βεβαιώνει:

«Ένας οργανισμός που όντας μηθικός, επιθυμεί να θέσει τα μέλη του σε μία ηθική και πνευματική Πειθαρχία, δεν δύναται να αποδεχθεί τίποτε άλλο παρά μόνον στοιχεία πρόθυμα στο να αφομοιώσουν τις διδασκαλίες του. Επιλέγοντας τους καλύτερους, γίνεται από μόνος του αριστοκρατικός. Και ακόμη και εάν δεν ήταν, τουλάχιστον κατά ένα μέρος, αριστοκρατικός εξαιτίας κοινωνικής θέσης των μελών του, θα ήταν αριστοκρατικός εξαιτίας της ύπαρξής του και μόνον».

Μέσα σ' αυτό το κλίμα οι Cagliostro, Althotas και Ιπότης D' Aquino δημιούργησαν ένα ιδιαίτερο είδος Τυπικών, τα Τυπικά της «κλίμακας της Νάπολης» ή «Arcana Arcanorum», που αποτελούν τα Τυπικά των 4 τελευταίων βαθμών του Μισραΐμ. Τυπικά τα οποία απευθυνόντουσαν σε πολύ λίγες οργανώσεις, και ακόμη λιγότερα μέλη τους. Οι αδελφοί Bédarride, συναισθανόμενοι τον κίνδυνο εκφυλισμού αυτών των Τυπικών, επέλεξαν να τα αλλοιώσουν σκόπιμα, προκειμένου αυτό το τελευταίο προπύργιο παραδοσιακότητας να μην εκφυλισθεί ούτε εκλαϊκευθεί στα χέρια και τις πρακτικές ψευτοτεκτόνων.

Έτσι σήμερα, τα Τυπικά αυτά, που είναι ένας ιδιαίτερος Τύπος Τυπικών, τελούνται με την αυθεντική τους μορφή μόνον σε πολύ λίγες οργανώσεις. Μεταξύ αυτών και ο Αρχαίος και Αρχέγονος Ανατολικός Τύπος Μισραΐμ-Μέμφις.

Είναι πολύ πιθανόν μάλιστα, την εποχή εκείνη, τα «Arcana Arcanorum», να επιφυλασσόντουσαν μόνον για Μαρτινιστές² μνημένους στο

² «Μαρτινισμός»: Ένα Μηθικό σύστημα διαφορετικό από τον Τεκτονισμό, το οποίο επιδιώκει να απελευθερώσει το Ανθρώπινο και να πραγματοποιήσει τη μυστικιστική ένωση της συνειδητότητας με την υπερσυνειδητότητα. Το γεγονός ότι «χρησιμοποιήθηκε» σε πολύ λιγότερο βαθμό από τον Τεκτονισμό για αλλότριους

βαθμό του «Ανωτέρου Αγνώστου», όπως ο Parenti της Στοάς της Ζακύνθου.

Δεν πέρασε πολύς καιρός, και το επόμενο «χτύπημα» ήλθε με την περιφημη τριλογία «Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφότητα». Η πολύ σημαντική μνητική της σημασία αντικαταστάθηκε από την χρήση της για περισσότερο κατάπτωση αξιών.

Η Γαλλική Επανάσταση, εμπνεύστηκε μεν για την αποτίναξη της δικτατορίας από την τριλογία αυτή, όμως ο εκφυλισμός δεν άργησε κι εδώ να αλλοιώσει κάθε ανιδιοτελή προσπάθεια.

Τέκτονες παραδοσιακοί, που γνώριζαν πολύ καλά το βαθύτερο νόημα κάθε λέξης, την υιοθέτησαν μέχρι του σημείου να γίνει Τεκτονικό σύνθημα. Αλίμονο όμως.

Αντί η έννοια της «**Ελευθερίας**» να εμπνεύσει την απελευθέρωση του ανθρώπου από τα ελαττώματά του, μεταξύ των οποίων και την κακή χρήση της Ελευθερίας που του δίδεται, τον οδήγησε πολλές φορές στην ανεξέλεγκτη «ασυδοσία» στο όνομά της.

Αντί η «**Ισότητα**» να οδηγεί σε ισότητα ευκαιριών, κατέληξε στην «ισοπέδωση» των υπηρετών του πνεύματος με τους καταπατητές κάθε πνευματικής ιδέας στο όνομα της Ισότητας. Ο εργαζόμενος έγινε ίσος με τον αριβίστα, ο ανιδιοτελής με το ματαιόδοξο, και όλα αυτά στο όνομα της Ισότητας.

Αν μιλήσουμε δε για «**Αδελφότητα**», αλίμονο. Τότε, απλά ανακαλύφθηκε ότι αδελφία μας είναι μόνον «οι δικοί μας».

Τέτοια ερμηνεία της τριλογίας, δεν ήταν δυνατόν να ταιριάζει με τις Παραδοσιακές αρχές του Τεκτονισμού. Τουλάχιστον του Τεκτονισμού που πρέσβευαν ο **Μισραΐμ** και ο **Μέμφις**. Αυτά ήταν που οδήγησαν τον Arturo Reghini να γράψει ότι η Τριλογία «Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφότητα» ήταν τρεις όμορφες λέξεις που απλά συμβάδιζαν με το Γαλλικό Εθνικό Ύμνο.

Δεν έλειψαν δυστυχώς, και προσπάθειες ένταξης άθρων στον Τεκτονισμό. Ήταν μία σκοτεινή εποχή για τον Τεκτονισμό. Οι Στοές είχαν απαρνηθεί κάθε μνητική διδασκαλία, ενώ, δίχως να το αντιληφθούν, υιοθετούσαν τον υλισμό. Η ιδιοτέλεια είχε καταλάβει τη θέση της ανιδιοτέλειας. Οι Στοές χρησιμοποιούσαν μόνον για κοινωνική και πολιτική

σκοπούς, τον βοήθησε να διατηρήσει τον Παραδοσιακό του χαρακτήρα. Ανέκαθεν, οι υψηλόβαθμοι της αυθεντικής λειτουργίας του ενωμένου Misraim-Memphis ήσαν και Μαρτινιστές.

προβολή. Οι έριδες ήσαν καθημερινό φαινόμενο. Ακόμη και η ύπαρξη Θεού τίθετο υπό αμφισβήτηση, εντός των Στοών. Με όλα αυτά, ο Τεκτονισμός είχε χάσει τον Παραδοσιακό του χαρακτήρα.

Όμως, παρόλα αυτά, δεν έλειψαν οι λίγοι εκείνοι που απαρνήθηκαν όλες αυτές τις προαναφερόμενες παρεκτροπές. Απαρνήθηκαν τα «μεγαλεία» των μεγάλων Ταγμάτων, την «κοινωνικοποίηση» και τον «εκδημοκρατισμό» για την προσέλκυση μελών. Ο Jules Osselin ήταν από τους πρώτους που αποστασιοποιήθηκαν από αυτές τις παρεκτροπές και συνέχισαν στις αρχές του Τύπου Μισραΐμ, διαφοροποιούμενοι από τους παραχαράκτες. Συνέχισαν να εργάζονται παραδοσιακά και αθόρυβα. Από τους διαδόχους του προήλθε η μνητική διαδοχή που έφτασε μέχρι τον Giuseppe Darresio και κατόπιν διαδοχικά μέχρι τον Marco Egidio Allegri.

Ο Τύπος Μέμφις

Τα πρώτα στοιχεία που γνωρίζουμε για τον Τύπο Μέμφις είναι από τον Etienne Marconis de Négre ο οποίος στα γραπτά του διαβεβαιώνει ότι ο Τύπος Μέμφις είχε ως δημιουργούς του τους Ναΐτες.

Πλέον επιβεβαιωμένο είναι ότι προήλθε σε μεγάλο μέρος από τη Στοά των οπαδών της Μέμφιδας του Montauban, της οποίας δημιουργός ήταν ο πατέρας του, από το Σκωτικό Τύπο και από τον Τύπο Μισραΐμ.

Και αυτός ο Τύπος, το 1862 «απορροφήθηκε» από την τότε Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας, με ανάλογα αποτελέσματα με εκείνα του Μισραΐμ.

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ένας τέτοιος Τύπος όπως ο Μέμφις, στην αυθεντική του μορφή, δεν θα μπορούσε ποτέ να λειτουργήσει μέσα σε Τάγματα – Λέσχες. Στα Τυπικά του υπήρχε η υποχρέωση επίκλησης στον Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων κατά το άνοιγμα και κλείσιμο των εργασιών, επίκληση η οποία «κλειδώνει» τη συμμετοχή σε καθαρά πνευματικό επίπεδο. Η επίκληση αυτή, έχει πάρα πολλά κοινά σημεία με την αντίστοιχη του Τύπου Μισραΐμ. Δυστυχώς, όπως προαναφέραμε, και ο Μέμφις δεν έτυχε καλύτερης μεταχείρισης. Ευτυχώς, δεν έλειψαν και από τον Τύπο Μέμφις οι λίγοι εκείνοι που ακολούθησαν πάντοτε την αυθεντική γραμμή, φτάνοντας στη μνητική διαδοχή μέχρι τον Reginald Gambier Mac Bean, και διαδοχικά στον Marco Egidio Allegri.

**Οι δύο Τύποι. Ενωση και δημιουργία του
«Α·Α·Α·Τ·Μ·Μ·»**

Πολλοί ήσαν εκείνοι οι οποίοι, σε εκείνα τα δύσκολα για την ανθρωπότητα χρόνια (*διαιρεμένη Ιταλία σε κρατίδια, έριδες πολιτικές, θρησκευτικές διαμάχες*) είτε αυτοανακηρύσσονταν, είτε εκμεταλλεζόντουσαν άλλους, είτε μπέρδευαν τον Τύπο Μισραΐμ ή τον Μέμφις με άλλους Τύπους, ή τους ένωναν χωρίς καμία εξουσιοδότηση. Ετσι, εκμεταλλεζόμενοι τα λιγοστά μέσα επαλήθευσης και ελέγχου δεδομένων της εποχής εκείνης, τη δύσκολη επικοινωνία και τα πενιχρά οικονομικά μέσα, κατόρθωναν να αποσπάσουν τη μία ή την άλλη «διαδοχή». Οι δύο Τύποι, ο Μισραΐμ και ο Μέμφις, μπερδεύονταν όλο και περισσότερο μέχρι που βρέθηκαν ενωμένοι σε ένα νοθογενές σώμα. Το νοθογενές (πλην ελαχίστων περιπτώσεων) αυτό σώμα, ο Τύπος Μέμφις-Μισραΐμ, αφού έγινε γνωστός στους Τέκτονες της εποχής, εδραιώθηκε στα διάφορα συνέδρια και συναντήσεις, λειτουργώντας δυστυχώς με Τυπικά μιας επινόησης Σκωτικο-Μισραΐμικο-Μεμφιτικής και με διαδικασίες που δεν είχαν ποτέ σχέση με παραδοσιακό Τεκτονισμό (*εκλογικές διαδικασίες, ανάμιξη με την πολιτική, εξαγορά βαθμών κ.α.*).

Σε αυτό το «δημιούργημα» ενεπλάκησαν και πολλοί σοβαροί Τέκτονες, οι οποίοι με όλη την καλή τους διάθεση εντάχθηκαν σε κάτι το οποίο θεωρούσαν αυθεντικό ή έστω ως μία διέξοδο από την άπωση που τους δημιουργούσαν οι άλλοι Τεκτονισμοί, εξαιτίας της εξωτερικότητάς τους.

Δεν έλειψαν και οι Τεκτονικές δυνάμεις που τον αναγνώρισαν, αφού είχε στο μεταξύ δημιουργήσει τη δική του ύπαρξη και ιστορία.

Από τον Giovan Battista Pessina με το δικό του Μέμφις μέχρι τον Jean Bricaud με τη δημιουργία Τύπου Μέμφις-Μισραΐμ της (*πολύ σημαντικής κατά τα άλλα*) Γνωστικής Εκκλησίας... οι δύο Τύποι υπέφεραν.

Τα κοινά χαρακτηριστικά και των δύο Τύπων με την αυθεντική τους μορφή, η αυθεντικότητά τους, ο εσωτερικός τους χαρακτήρας και η λειτουργία τους μέσα σε ένα πλαίσιο έξω από κάθε προσπάθεια εκφυλισμού τους, είναι προφανές ότι και ενόχλησαν πολλούς και δεν ενέπνευσαν πολλούς.

Οι περισσότεροι, έβλεπαν και βλέπουν στον Τεκτονισμό, από τότε μέχρι και σήμερα δυστυχώς, άλλη μία κοινωνική, επαγγελματική ή πολιτική επιβεβαίωση. Επικεντρωνόντουσαν στην «αναγνώριση» ή όχι, από κάποιον άλλο Τάγμα, λες και όλη αυτή η προσπάθεια έγινε για ένα έγ-

γραφο φιλίας και αλληλοαναγνώρισης, που όλα τα Τάγματα διαθέτουν. Παραγνωρίζουν ότι η μεγαλύτερη «αναγνώριση» είναι εκείνη που προέρχεται από τον Υπέρτατο Δημιουργό, κάτι που επιτυγχάνεται από την προσωπική μας ενεργό και συνειδητή συμμετοχή στο «Εσωτερικό Μεγάλο Έργο» που πραγματοποιείται μέσα μας. Λίγοι πεπεισμένοι για τον πραγματικό σκοπό του Τεκτονισμού και, εμπνεόμενοι από αυτόν, κράτησαν τους δύο αυτούς Τύπους στην αυθεντική τους μορφή.

Μία άλλη δε παγίδα των Ταγμάτων, υπήρξε η περίφημη δημοσίευση των οροθέσιων ή οριοθέσιων ή Landmarks του Τεκτονισμού, τα οποία περιγράφουν μεν τα εξωτερικά βασικά χαρακτηριστικά ενός Τεκτονικού Τάγματος (που τηρούν όλοι), χωρίς όμως να ασχολούνται με την εξασφάλιση του πνευματικού έργου που οφείλει να πραγματοποιηθεί εντός της Στοάς, και τελικά εντός μας, καθώς και την εξασφάλιση του πραγματικού Τεκτονικού έργου.

Η αυθεντική μνητική διαδοχή και των δύο αυτών Τύπων δεν άργησε να φτάσει στα χέρια πολύ λίγων αλλά σημαντικών προσωπικοτήτων, και τελικά να βρεθεί στα χέρια μιας φωτισμένης προσωπικότητας. Του Marco Egidio Allegri.

Ο Τύπος **Μισραΐμ**, ήδη από το 1867 δια του επικεφαλής του Giovanni Pallesi D'Altamura, είχε εγκαταστήσει, προκειμένου να διατηρήσει τον Τύπο εν ζωή, ένα Τρίγωνο από τρεις Μεγάλους Συντηρητές (Giuseppe Darresio, Antonio Zecchin και Luigi della Migna). Από αυτούς, οι ισχείς, πέρασαν στον Alberto Francis, ο οποίος με τη σειρά του τις πέρασε στον αδ.:. Luigi Bo και το 1925 πέρασαν από αυτόν στον Marco Egidio Allegri.

Το 1923 το Κυρίαρχο Θυσιαστήριο του Τύπου **Μέμφις** ανέθετε στον Marco Egidio Allegri την εξουσιοδότηση για την ίδρυση Τεκτονικών σωμάτων του Τύπου όποτε αυτός θα έκρινε κατάλληλο, αποδίδοντάς του τον τελευταίο βαθμό ως Ισόβιο Μεγάλο Συντηρητή του Τύπου Μέμφις.

Με την ιδιότητα του επικεφαλής και των δύο Τύπων πλέον, ο Marco Egidio Allegri, το 1945, δημιούργησε τον «**Αρχαίο και Αρχέγονο Ανατολικό Τύπο Μισραΐμ και Μέμφις**».

Αυτή ήταν η πράξη ένωσης των δύο Τύπων. Ακολούθησαν οι δημιουργίες των κατάλληλων Σωμάτων που θα τον αποτελούσαν, δηλαδή Στοών, Περιστευλιών, Κονιστορίων κλπ. Σιγά-σιγά όλοι οι εναπομείναντες πιστοί ακόλουθοι του Τεκτονισμού που πρέσβευε τόσο ο Μισραΐμ όσο και ο Μέμφις εντάχθηκαν στον «Α.:Α.:Α.:Τ.:Μ.:Μ.:».

Βλέπουμε, επομένως, ότι η δημιουργία του «Αρχαίου και Αρχέγονου Ανατολικού Τύπου Μισραΐμ και Μέμφις», δεν ήταν αποτέλεσμα κάποιας έριδας μεταξύ προσώπων για την κατάληψη κάποιων αξιωμάτων, ούτε προήλθε από τη δυσaréσκεια ορισμένων επειδή ενδεχομένως δεν τους δόθηκε κάποιο αξίωμα σε κάποιο άλλο χώρο, ούτε επειδή κάποια «ομάδα» θέλησε να κάνει το δικό της αρχηγό.

Η δημιουργία του «Α·.Α·.Α·.Τ·.Μ·.Μ·.» ήταν αποτέλεσμα της επιθυμίας ορισμένων παραδοσιακών και αληθινών Τεκτόνων οι οποίοι ήσαν προσηλωμένοι στον Εσωτερικό χαρακτήρα του Τεκτονισμού και στις πανάρχαιες αρχές του. Ήταν αποτέλεσμα ιδεολογικό.

Μία διαδρομή ετών μέσα από περιπέτειες έμπαινε επιτέλους στην τελευταία της ευθεία. Η προσδοκία λίγων αλλά αφοσιωμένων αληθινών Τεκτόνων οι οποίοι, ήθελαν τον Τεκτονισμό, στη μορφή από την οποία ξεκίνησε, άρχισε να γίνεται πραγματικότητα.

Η μετέπειτα δημιουργία του Γυναικείου Αιγυπτιακού Τύπου Υιοθεσίας (μέσα στους κόλπους του «Α·.Α·.Α·.Τ·.Μ·.Μ·.»), με Γυναικείες Στοές οι οποίες θα λειτουργούσαν αποκλειστικά με Γυναικεία Τυπικά βασισμένα στα Τυπικά του Cagliostro, ήρθε να συμπληρώσει το όλο εγχείρημα.

Η γυναίκα έβρισκε πλέον τη δική της θηλυκή θέση στον Τεκτονισμό, με δικά της Τυπικά, σύμβολα και διδασκαλίες, και το κυριότερο, χωρίς να χρειάζεται να μιμηθεί τον άνδρα και να ισοπεδωθεί, κάτι στο οποίο την είχαν καταδικάσει, βάζοντάς την να λειτουργεί με ανδρικά Τυπικά³, προκειμένου να της προσφέρουν μία «προσομοίωση» ισότητας.

Ο «Α·.Α·.Α·.Τ·.Μ·.Μ·.» σήμερα σε όλον τον κόσμο

Ο «Αρχαίος και Αρχέγονος Ανατολικός Τύπος Μισραΐμ-Μέμφις» λειτουργεί από τότε μέχρι σήμερα, προσηλωμένος σε εκείνες τις αρχές. Με πλήρη προσήλωση στον παραδοσιακό τρόπο λειτουργίας μακράν κάθε «λεσχητικής» νοοτροπίας. Χωρίς εκλογικές διαδικασίες. Με απαγόρευση συζήτησης για πολιτική. Χωρίς θρησκευτικές διαμάχες. Χωρίς εξαγορά βαθμών και αξιωμάτων, αφού κάθε σύνδεση με χρηματική αμοιβή απαγορεύεται αυστηρότατα. Χωρίς ομαδικές μυσίες. Με λει-

³ Ο Τεκτονισμός «λειτουργεί» στο φυσικο-αιθερικό πεδίο, το οποίο στον μεν άνδρα είναι ενεργητικό-παθητικό, στη δε γυναίκα παθητικό-ενεργητικό. Ένα Τυπικό θα πρέπει να σέβεται αυτή την διαφορετικότητα των δύο φύλων.

τουργία αυστηρά προσηλωμένη στην αφύπνιση του ατόμου προκειμένου να επανασυνδεθεί με την αρχέγονη πηγή του.

Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι και ο Marco Egidio Allegri, αλλά και οι διάδοχοί του, μέχρι σήμερα Γενικοί Ιεροφάντες του «Α.Α.Α.Τύπου Μισραΐμ και Μέμφις», υπήρξαν και Μεγάλοι Διδάσκαλοι του «Μαρτινιστικού Τάγματος». Ενός Τάγματος το οποίο πάντοτε εργάστηκε παραδοσιακά (με ελάχιστες αλήθεια εξαιρέσεις). Η παραδοσιακότητα του Μαρτινισμού, και η παραδοσιακότητα του Τύπου Μισραΐμ και του Τύπου Μέμφις, βρήκαν τους καλύτερους υποστηρικτές τους στα πρόσωπα αυτά. Γι'αυτόν το λόγο, ο Μαρτινισμός αναφέρεται συχνά στο παρόν βιβλίο.

Απαραίτητη διευκρίνιση: Ο Μαρτινισμός συγχέεται πολλές φορές με τον Τεκτονισμό, επειδή απέκτησε επίσημη δομή από τον Gerard Encausse ή Papus ο οποίος ήταν παράλληλα και Τέκτων. Άλλη είναι η γραμμή του Μαρτινισμού και άλλη του Τεκτονισμού, παρόλον ότι και στα δύο υπάρχει η προϋπόθεση της πίστης σε έναν Θεό και παρόλον ότι και τα δύο λειτουργούν με Τυπικά, στολές κ.α. Έχει πολλά κοινά στοιχεία λειτουργίας με τον Τεκτονισμό, όπως επίσης και πολλοί Μαρτινιστές είναι και Τέκτονες και τανάπαυιν, αλλά έχουν διαφορετική ιεραρχική, λειτουργική και μυητική δομή. Ουσιαστικά ο Τεκτονισμός και ο Μαρτινισμός θεωρούνται παράλληλοι αλλά διαφορετικοί δρόμοι προς την πνευματική ανύψωση του ανθρώπου.

Οφείλουμε, να επισημάνουμε ότι, όποτε οι επικεφαλής των Τύπων αυτών, είτε ως ξεχωριστών είτε ως ενωμένων, έκριναν ότι οι συνθήκες της εποχής δεν ήταν κατάλληλες (*πόλεμοι, έριδες πολιτικές και θρησκευτικές, Φασιστική Ιταλία*), τους έθεταν «εν ύπνω».

Κατά τη διάρκεια της Φασιστικής Ιταλίας για παράδειγμα, τα Μυητικά Τάγματα ήταν υπό απαγόρευση, εκτός εξαιρέσεων που «εξυπηρέτησαν» το καθεστώς...

Σήμερα, ο «Αρχαίος και Αρχέγονος Ανατολικός Τύπος Μισραΐμ-Μέμφις», με την αυστηρά παραδοσιακή του μορφή, λειτουργεί σε 10 χώρες. Ανάμεσά τους, από το 1989, και η Ελλάδα, με πρώτο του Εθνικό Μεγάλο Διδάσκαλο –Μεγάλο Ταξιάρχη τον Τριαντάφυλλο Κοτζαμάνη.

Θεωρούμε ότι ο κακοτράχαλος και υπεράνθρωπος αγώνας που περιγράφεται στο παρόν πόνημα, τον οποίο έδωσαν όλοι αυτοί οι Μύστες και Αληθείς Ελεύθεροι Τέκτονες για την πνευματική και παραδοσιακή επανόρθωση και αποκατάσταση του ΕλευθεροΤεκτονισμού, τελεσφόρησε

και καρποφόρησε κατά τον καλύτερο δυνατόν τρόπο, με την ορθή επα-
λαιουργία, ως ενιαίου πλέον Τύπου, του «Α·.Α·.Α·.Τ·.Μ·.Μ·.».

Ο συγγραφέας Gastone Ventura διαδέχθηκε το 1966 στη Μεγάλη Ιε-
ροφανεία τον Ottavio Ulderico Zasio, ο οποίος είχε διαδεχθεί το 1949
τον Marco Egidio Allegri, θεμελιωτή του «Α·.Α·.Α·.Τ·.Μ·.Μ·.». Τον
Gastone Ventura διαδέχθηκε το 1981 ο Sebastiano Caracciolo. Ο Rob-
erto Randellini διαδέχθηκε τον Ιούνιο του 2013 τον Sebastiano Caraccio-
lo.

Ο «Α·.Α·.Α·.Τ·.Μ·.Μ·.» είναι πλέον ο μοναδικός ίσως εν ζωή
και εν λειτουργία αυθεντικός ΕλευθεροΤεκτονικός Τύπος που λειτουργεί
με στόχο την αυθεντική και παραδοσιακή πνευματικότητα, με αντικειμε-
νικό σκοπό τον Αληθινό Ελεύθερο Τέκτονα - Μύστη, το φίλο του Θεού
και των Ανθρώπων!

Το βιβλίο

Ο συγγραφέας του βιβλίου αυτού Gastone Ventura, ο οποίος διετέλε-
σε Κυρίαρχος Μεγάλος Γενικός Ιεροφάντης του «Αρχαίου και Αρχέγο-
νου Ανατολικού Τύπου των Μισραΐμ-Μέμφις» από το 1966 μέχρι το
1981, συμβουλευόθηκε το αρχείο αυτού του Τύπου, εξετάζοντας τις πη-
γές, την ιστορία και την εξάπλωση των Τεκτονικών Τύπων Μισραΐμ και
Μέμφις μέσα από την έρευνα και ερμηνεία πολυάριθμων εγγράφων δια-
φόρων Μυητικών Οργανισμών (*Τεκτονικών, Μαρτινιστικών κ.α.*), απο-
σαφηνίζοντας πολλά ερωτήματα που για μεγάλο χρονικό διάστημα είχαν
μείνει αναπάντητα, προσφέροντας σαφείς και αυστηρές ερμηνείες.

Η αυστηρότητα και η αντικειμενικότητα με την οποία αντιμετώπισε
τα γεγονότα, είναι εμφανέστατη σε όλα τα σημεία του βιβλίου. Στόχος
του υπήρξε η αντικειμενική ιστορική καταγραφή των γεγονότων, τοπο-
θετώντας ξεχωριστά την κριτική του ματιά. Οι πολλές παραπομπές και
σημειώσεις ήσαν αναγκαίες προκειμένου να διευκρινισθεί η πηγή των
πληροφοριών που παρουσιάζονται.

Σε αρκετά ιστορικά έγγραφα προγενέστερα της εποχής του βιβλίου,
τα επώνυμα εμφανιζόντουσαν μόνον με το αρχικό τους γράμμα για λό-
γους προστασίας, ιδιαίτερα κατά την περίοδο της Φασιστικής Ιταλίας
κατά την οποία ο Τεκτονισμός είχε κηρυχθεί εκτός Νόμου. Στη μετά-
φραση του βιβλίου, παρατίθενται τα πλήρη ονόματα όπου αυτά είναι
γνωστά. Σε πολλά σημεία, επίσης, ο αναγνώστης θα πρέπει να λάβει
υπ'όψη του ότι η συγγραφή του βιβλίου έγινε το 1975. Τέλος, με την

ένδειξη Σ.τ.Μ. (σημείωση του μεταφραστή) προστέθηκαν σημαντικές επεξηγήσεις που υποβοηθούν το έργο του μελετητή.

Συμπερασματικά, ο αναγνώστης του βιβλίου αυτού θα μπορέσει να κατατοπισθεί πάνω στη σύγχρονη ιστορία των Τύπων Misraim και Memphis, οι οποίοι εξαιτίας του Εσωτερικού και Μυητικού τους πλούτου, κατέλαβαν περίοπτη θέση στο εσωτερικό της Παγκόσμιας Τεκτονικής Παράδοσης.

Είναι χαρακτηριστικό ότι από τη δημιουργία τους μέχρι σήμερα, οι Τύποι Misraim και Memphis, απολαμβάνουν του σεβασμού όλων των Τεκτόνων, όλων των Τύπων.

*Παναγιώτης Λιβιεράτος
Αθήνα 2013*

**Διατίθεται δωρεάν
στα μέλη και τους φίλους του Τάγματος.
Ζητείστε να σας αποσταλλεί πλήρες σε pdf
στέλνοντας email στο**

secretary@misraimmemphis.com.gr